

Titel voor kort nieuws:

Leuk verslag Mille Miglia 2021 Milton en Michel Laarman

1000 Miglia
2021

***'You might not be able to name all of the ingredients, but once you have sampled it, you could never forget the taste'.
– Tazio Nuvolari***

Als autoliefhebber zijn er altijd een paar rally's, concours, races of events waar je ooit in je leven aan mee wil doen. Voor mij was één daarvan de legendarische rally de 'Mille Miglia'. Een droom, iets voor ver in de toekomst (dacht ik).

Maar het was dichterbij dan ik dacht, want afgelopen juni was het al zover. Ik heb het voorrecht gehad om samen met mijn vader, Michel Laarman, in onze Sunbeam uit 1926 de Mille Miglia te mogen rijden. Wat was dat een unieke ervaring. Eén om nooit meer te vergeten!

Divertimento (voorpret)

De weken in aanloop naar de Mille Miglia bestonden vooral uit het klaarmaken van de Sunbeam zodat zij technisch helemaal in orde zou zijn om de ruim 1700 kilometer te doorstaan.

Gereedschap en onderdelen die eventueel onderweg stuk konden gaan, zaten achterin de Sunbeam.

We hadden een lijst gemaakt met alles wat we graag mee wilden nemen. Zelf neem ik graag liever te veel dan te weinig mee. Je weet immers maar nooit wat je nodig kan hebben. Hier hadden mijn vader en ik thuis dan ook wel eens wat discussie over. Was dat onderdeel nou echt nodig om mee te nemen? Mijn vader zei dan: 'gewicht is je grootste vijand'. Uiteindelijk kwam het er dan op neer dat het niet meeging...

Na wat gesleutel, afstellen, optimaliseren en vooral de voorpret, was het zondag 13 juni dan zo ver. Om 5:00 uur begon het échte avontuur.

Samen met mijn vader, Maryan, tweelingzus Madelief en hond Coco reden we met de auto en trailer met Sunbeam richting Brescia.

Op de dinsdagochtend was de keuring in de Millie Miglia Paddock. Hier werd het papierwerk gecontroleerd en de Sunbeam nagekeken.

Ondertussen kon ik mijn hart ophalen en ogen uitkijken. Een Mercedes SSK, Ferrari 166 Inter Spider en een Fiat Topolino. Het stond er allemaal en elke auto uniek op zich. Waar ik

niet kon kiezen wat nou mijn 'favoriete' auto was, kon Madelief dat wel. Het werd de nieuwe roze Astin Martin SUV die als sponsor/promotie auto rondreed...

Partenza (vertrek)

Woensdag 16 juni was het eindelijk zo ver: de start van de Mille Miglia.

De Sunbeam had echter nog een verrassing voor ons in petto: ze lekte op de ochtend, een uur voordat we zouden vertrekken naar het Mille Miglia museum, behoorlijk wat benzine uit één van de carburateurs. Ook zaten er wat moertjes los van het differentieel en de twee schokdempers achter zaten ook niet goed vast. Gelukkig was alles binnen 30 minuutjes weer opgelost.

We konden op weg naar het binnenplein van het Mille Miglia museum. Hier kwamen alle auto's één voor één het terrein op, werden elkaars auto's bewonderd en kon er nog even wat gegeten worden.

Dat laatste gold niet voor mij, ik kreeg geen hap door mijn keel door de spanning.

Ondertussen werden alle auto's op nummer opgesteld voor de start.

Helaas kon niet iedereen live aanwezig zijn om ons uit te zwaaien, maar was er gelukkig wel een livestream waarop ze ons vertrek konden zien.

Olivia en Marie-Louise (mijn twee nichtjes) met hun Mille Miglia T-shirt aan achter de IPad, mijn moeder tijdens haar werk, mijn vriendin Renske op stal tussen de paarden, mijn schoonouders op de camping in Nederland en Madelief, Maryan en Coco in de auto richting Siena.

Terwijl ik dit stuk schrijf, voel ik weer de spanning die ik tijdens de start had. Kriebels in mijn buik, kippenvel en het besef dat ik nu echt de Mille Miglia ging rijden!

Als nummer 18 reden we over het podium om de stempelkaart te ontvangen. En daar gingen we!

Gareggiare (racen)

Vooraf hoor je wel eens dat je tijdens de Mille Miglia wat harder mag rijden en dat de verkeersregels minder gelden voor de deelnemers.

Maar dat 'wat harder' niet 'wat' is, maar gewoon 'zo hard mogelijk', was mij niet verteld...

Sterker nog: er waren (bijna) geen regels!

De eerste 50 kilometer hield ik mij nog aan de verkeersregels, maar al snel ervoer ik hoe andere deelnemers aan het racen waren en vroeg ik aan mijn vader: 'Mag ik dit ook...?'. 'Tuurlijk!' was het antwoord.

Er was geen snelheidslimiet, stoplichten bestonden niet, de derde afslag op de rotonde betekende linksom de rotonde nemen, file op een tweebaansweg was midden tussen het

verkeer met 80 km/u doorheen zoeven en wanneer je niet linksom in kon halen deden we dat gewoon rechtsom.

En het mooiste was: de politie moedigde ons aan!

Vaak kwamen politieagenten uit het niks op hun motoren langs gesjeesd en gebaarden dat je hen mocht volgen waardoor we met volle vaart overal doorheen konden rijden.

Ook de bewoners van het dorp hielpen ons zo goed mogelijk om door te kunnen blijven rijden. Zo hielden ze het verkeer tegen op de rotondes en kruispunten.

Misschien vraagt u zich af: waarom deze gekkigheid? Het is heel simpel: als je je aan de verkeersregels houdt, kom je te laat. En het is natuurlijk gewoon leuk...

Achteraf gezien sta ik nog steeds versteld van hoe ongelofelijk (gevaarlijk) er gereden werd.

Bei momenti (mooie momenten)

Een groot deel van de ervaring van de Mille Miglia werd gemaakt door het enthousiasme van de Italianen. Ze lachten, sprongen, gaven een handkus en zwaaiden bijna hun armen uit hun lijf.

Met zelfgemaakte spandoeken stonden ze met hun grote families aan de kant van de weg. Mensen namen snel een pauze van hun werk om ons aan te moedigen en schoolgaande kinderen stonden achter het hek van het schoolplein te juichen.

Ze droegen sjaltjes met diverse vooroorlogse Alfa Romeo's, riepen 'Laarrmmann' (denkt u zich even het Italiaanse accent in) en werden we aangemoedigd door een Italiaanse schone.

Het kon niet gek genoeg en alles klopte!

De mensen waren aardig, we reden op de mooiste wegen van Italië, de dorpjes hadden hun uiterste best gedaan om ons zo goed mogelijk te verwelkomen en het was prachtig zonnige weer.

Een moment dat ik ook niet zal vergeten, was de aankomst in Rome. Voordat je Rome binnenkomt, rijd je over een lange weg. De Bugatti's en Alfa Romeo's hadden ons vlak

daarvoor ingehaald omdat zij sneller waren in de bochten.

Maar op de rechte stukken waren wij dat. Met voor ons de 4,5 liter Bentley en achter ons de Mercedes SSK reden we ze met z'n drieën plankgas voorbij. Ze waren 'not amused'...

l'ultimo giorno (Laatste dag)

En toen zat het er alweer bijna op. Op de laatste dag lunchten we in Verona en wachtten Madelief, Maryan en Coco ons op in Brescia.

Een stukje voor de finish werden we allemaal weer opgesteld. Uiteindelijk reden we, nog vol adrenaline, één voor één over het podium waar we een heerlijke fles Villa Trasqua wijn en medaille ontvingen.

Uiteraard stond ook de livestream weer aan bij onze familie!

Sunbeam

Tijdens de hele rit heeft de Sunbeam het werkelijk perfect gedaan.

Alleen de steunen van het linker spatbord achter hebben het begeven, waardoor het spatbord losraakte. Gelukkig konden we het spatbord snel losmaken en achter op de auto binden.

Misschien heeft ze het ook zo goed gedaan omdat we elke avond de accu uit de auto haalden om deze naast ons op het nachtkastje op te laden. (;

U begrijpt: deze unieke ervaring die ik samen met mijn vader beleefd heb, zal ik nooit meer vergeten!

Milton Laarman

Foto's: Niko Bloemendal

